

MONOSTORI IMRÉTŐL

Aznap hajnalban épp Pálos Rozitáról írott remek és pontos jegyzetét olvastam, mert egy ideje az a meggyőződése, hogy Rozita összegyűjtött verseit újra ki kellene adnunk. Még félig sötét volt, napfelkelte előtt, zöld teát szűr-csölgetve. A bakonyzombathelyi költőnő nagyságát nem sokan ismerték föl, Weöres Sándor, aki Kossuth díja egy negyedét Rozitának adta, és Monostori Imre. A reggeli kávé mellett ért utol előző esti halálhíre. Kétszeresen meg-rázóvá vált, ahogy ebben kis kétoldalas jegyzetben Rozita Utószó. Payer Ist-vánnak című versét idézi, az akkori főszerkesztő halála kapcsán.

Nekem pedig mindig ő marad a főszerkesztőm, tőle tanultam a szak-mát, a szerkesztőit és a létezésit is. Azt, hogy ember és mű összetartozik. Kiváló ember volt és kitűnő irodalomtudós. És fordítva. Egymást szolgálva. Életművét is befejezte, nagy Németh László-monográfiája javításait pár nap-pal korábban küldte el kiadója szerkesztőjének. Leült a kedvenc, kényelmes székébe a garázs előtti teraszon, megitta a sörét, és elindult a lépcsőn fölfelé. Mintaszerűen ment f/el.

Közel húsz évet dolgoztunk együtt. Vállvetve, nehéz időkben is. Könyvtárból való nyugdíjba vonulása előtt átadta a stafétát, beleültetett fő-szerkesztői székébe. Tiszteletbeli munkatársunk maradt, és marad.

Volt időszak, amikor ketten, főszerkesztő és helyettese, vittük az aktuális Új Forrás számokat a budapesti terjesztőkhöz. Útközben rengeteget beszélgettünk, nemcsak a munkáról, hanem az őket ért tragédiáról is. Arról is tudtunk. A terjesztőhálózatok emberi nem sofórt és rakodómunkást, nem főszerkesztőt és helyettesét, hanem apát és fiát látták bennünk. Én már akkor is tudtam, ez bizony így van, Imre a második apám. Nem csak szellemi érte-lemben. És most már végleg fel kéne nőnöm, egyedül maradtam. Egyedül ma-radtunk.

Végül, hadd idézzem Pálos Rozita emlegetett, és sajnálatosan aktuális versét, immár Imre kapcsán is:

*„jaj hová
zuhanok
függőőnján
a gyászna*

*mélynél mélyebb
vizek alá
halálok
hullámgyűrűi alatt”*

Ég veled, Imre!

(JA-CsT)

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT. és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (főszerkesztő-helyettes, kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (próza rovat: szenazol@gmail.com)

Lapterv és műszaki szerkesztés

SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

HEGEDŰS GYÖNGYI, KAKUK TAMÁS, MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR,
SOPOTNIK ZOLTÁN, SZILÁGYI MIHÁLY

Online

FEHÉR ENIKŐ, HEROLD RENÁTA, SZŰCS BALÁZS PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BARI KÁROLY, BUJI FERENC, CSEKE ÁKOS, DUKAY BARNABÁS, GERLÓCZY GÁBOR,
KRULIK ZOLTÁN, MONOSTORI IMRE, MUZSNAY ÁKOS, TOLNAI OTTÓ, URI ASAF

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer

Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2836 Baj-Szőlőhegy 2722/4

E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu

Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.

ISSN 0133-5332

Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.

